

K

S O V I

Z P E V

N B E A

S O X I

IVA PROCHÁZKOVÁ
ALBATROS

Soví zpěv

Vyšlo také v tištěné verzi

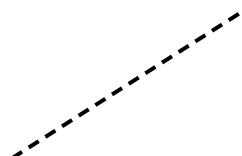
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Iva Procházková
Soví zpěv – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

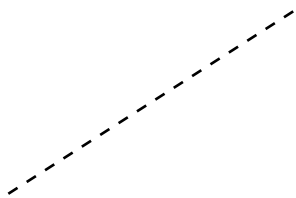
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

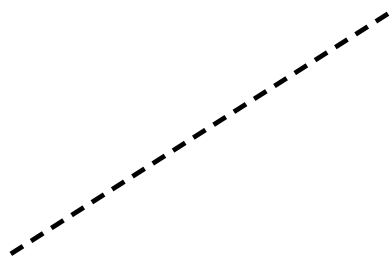
ALBATROS **MEDIA a.s.**

Iva Procházková

Soví zpěv

Iva Procházková

Soví zpěv

ALBATROS

**Od dětství nás učili zacházet s technikou.
Definovat své pocity.
Spoléhat se na tým.
Racionálně řešit veškeré problémy.
Nikdo nám neřekl,
že nejlepší způsob, jak osušit slzy,
je slíbat je,
že nejjistější metoda, jak se zbavit strachu,
je prožít ho,
že jediná možnost, jak se dostat dál,
je vydat se na cestu.
Naučili jsme se klást otázky.
Zapomněli jsme hledat odpovědi.**

Na co jsem myslel včera před usnutím

Babička byla katolička. Děda odjakživa neznaboh. S mámou to cloumá od hinduismu ke komunismu. Táta je holkař. Géza sbírá vtipy. A kde je můj světový názor?

Co mě napadlo v noci, když jsem musel na záchod

Zeptám se na svůj světový názor PPP*. Ví o mně všechno. Zná hloubku mých komplexů i délku mého údu. Zásobil jsem ho veškerými informacemi potřebnými k tomu, aby mi sdělil, co si myslím o světě. Je rozhodně kompetentnější než já. Má chladnější hlavu. Nenechá se ovlivnit absurdními sny.

Sen č. 1 (než jsem musel na záchod)

Zdálo se mi, že jsem čáp. Chodil jsem po velké rozbahněné louce a chytal žáby. Pokaždé když jsem nějakou sevřel v zobáku, rozbřesko se mi, kdo jsem. Bavilo mě chytat je. Snažily se odskákat nebo zmizet pod vodou, ale můj dlouhý, šikovní zobák je vždycky našel, stiskl a ještě živé transportoval do krku. Každou jsem zapil vodou. Byla to nanejvýš vzrušující hra a kdovíjak dlouho bych ji provozoval, kdyby mě nezačalo bolet břicho. To mám z toho, jak jsem zapíjel ty žáby, napadlo mě, když jsem se probudil. Šel jsem potmě ke koupelně a teprve tam, při známém dotyku studených dlaždic pod chodidly, jsem si v plném dosahu uvědomil, že jsem Armin, vegetarián, a že mám problémy se svým světovým názorem. Pak se dostavil ten nápad s PPP.

* personální počítačový poradce

U snídaně

Sedíme u stolu v jídelně a dopujeme se na nadcházející den. Já do sebe liju silný čaj, máma cucá nikotinové pastilky, Géza jí chleba s máslem. Má na sobě bílé šaty s poupátky, na hlavě mašli. Mluvíme.

Náš rozhovor u stolu

MÁMA: Proč ses tak vymódila?

GÉZA: Jdu na narozeniny k Melánii.

MÁMA: Až odpoledne.

GÉZA: Chci být hezká i ve škole.

MÁMA: Armine, vem si taky něco k jídlu!

JÁ: Nemám hlad.

MÁMA: A co máš?

(V jejím hlase vibruje podráždění. Chtěla by se pohádat. Vybít napětí, které se jí zmocňuje vždycky krátce před menstruací.)

JÁ: Mám blíže neidentifikovatelný pocit duševního marasmu.

GÉZA: Já taky. Totálně nedi... Co je to marasmus?

JÁ: Něco jako sračky. Hustý.

MÁMA: Nech toho! U snídaně. *(Docucá pastilku, usrkne trochu kávy, věnuje mi mateřský pohled.)*

Přijď aspoň v poledne za mnou do hospody. Ať nejseš bez oběda.

GÉZA: Armin u tebe obědvá furt! A co já?

MÁMA: Máš zaplacenou školní jídelnu.

GÉZA: Ty blaťy.

JÁ *(uklidňuju ji)*: Máma vaří taky blaťy.

(Ve dveřích od kuchyně se objeví kocour. Vypadá nažraně. I na dálku páchne rybí konzervou.)

GÉZA: Čarlí, pojď sem!

JÁ: Chce se mu.

(Máma natáhne ruku a otevře dveře. Kocour vyběhne na zahradu.)

GÉZA: Už neprší. Můžu jít bez pláštěnky.

MÁMA: Ale svetr!

JÁ: Ve Vídni je vedro. Před týdnem tam naměřili nejvyšší květnovou teplotu od roku patnáct.

GÉZA: Odstěhujeme se z Brém. Do Vídně. Jo?

(Zmáčkne knoflík rádia. Jídelnu zaplaví tiché šplouchání a vzdálené hlasy racků.)

ŽENSKÝ HLAS V RÁDIU: Jsem moře, jsem moře, jsem moře...

MÁMA *(snaživě opakuje ranní lekci vnitřního usebrání):*

Jsem moře, jsem moře...

(Géza dojí druhý krajíc chleba, hmátne po třetím.)

MÁMA: Jsem moře, jsem moře...

(Géza natáhne ruku po sklenici s povidly. Špatně zašroubované víčko jí kecne i s kusem švestky do klína. Škytne a zděšeně zašilhá.)

MÁMA: To máš z toho, že se tak cpeš! Polož ten krajíc, běž se převlíct a mazej do školy! Jsem moře, jsem moře, jsem moře...

GÉZA: Jsem chudák, jsem chudák, jsem chudák!

(Odkráčí z jídelny, dupe do schodů. Šplouchání vody a hlasy racků umlknou.)

HLASATEL V RÁDIU *(velmi činorodě):* A po ranní meditaci skokem do nového dne!

(Máma si vyklepne do pusy další nikotinovou pastilku.)

JÁ: Zase ti bude špatně.

MÁMA: Špatně je mi po kafi, ne po nikotinkách.

HLASATEL V RÁDIU: Připomínáme, že je sedm hodin třicet pět minut, pátek, osmnáctého května, čtyřicátý šestý rok toho báječného jedenadvacátého století, které si naši osvícení politici navykli nazývat stoletím lidskosti! My méně osvícení bychom spíš řekli století nahromaděných dluhů. Ale to nezní zdaleka tak vznešeně, a proto zůstaňme raději v oblacích, aspoň pro tuto chvíli, v níž nám David Croon sdělí sladké tajemství, že má svou milou na Neptunu a tenhle víkend se jí chystá navštívit. Inu, při jeho příjmech mu takový malý výlet jistě neudělá čáru přes rozpočet! Na start, Davide!

(Ozve se dlouhý vzdech. Hned nato Croonův hlas, bez hudebního doprovodu, jako vždy plný a jistý. Propůjčí naší omšelé jídelně dramatickou úlohu kulisy pro milostný vztah rozměrů vesmíru.)

JÁ *(dopiju čaj a vstanu):* Mám vyzvednout Gézu ze školy?

MÁMA: Nemusíš. Jenom jí připumpuj kolo.

Géza *(z chodby):* Je mi devět, nejsem blbec, mám dvě ruce, kolo si umím napumpovat sama, čao!

(Třískne domovními dveřmi.)

JÁ: Čao.

MÁMA: Čao.

O domě

Náš dům je nejhnusnější v celé ulici. Je to jeden z nejošklivějších domů v Brémách. Odpornější už je snad jenom parlament.

Máma dům zdědila po jedné vdově, která neměla děti. Bydlela v přízemí, my nad ní. Nikdy jsme se k ní nechovali s přehnanou uctivostí. Pouštěli jsme nahlas hudbu. Nechali všechny naše kočky vykonávat velkou i malou potřebu v zahradě. Nechodili

jsme jí nakupovat. Géza před ní už jako malá vyprávěla sprosté vtipy. Říkali jsme jí paní Pičková. Jmenovala se Picková.

Když umřela, navštívil nás notář a sdělil nám, že nám dům odkázala. Se vším všudy. S omyvatelnými tapetami z minulého století, se stejně starými záclonami v jídelně z šušňově zeleného umělého hedvábí, s domovními dveřmi, na jejichž skleněnou výplň pan Picka vlastnoručně namaloval osla a ostatní Brémské muzikanty, se stříbrným smrkem v zahradě i s krmítkem pro ptáky ve tvaru muchomůrky.

Od té doby se u nás takřka nic nezměnilo. Máma neměla peníze. Jenom komín nechala opravit, abychom mohli topit v krbu, který paní Picková používala jako akvárium.

Pokaždé když mě přijde navštívit někdo, kdo u nás ještě nikdy nebyl, diví se: Chceš říct, že se sprchujete obyčejnou vodou? Bez minerálií? Že nemáte elektrárnu na kompost? Ani sluneční kolektory? Ani plantáž ve sklepě??? A když řeknu, že máma v životě nevypěstovala jediný žampion, že kupujeme dehydrovaný japonský chleba a obyčejnou vodou se nejen sprchujeme, ale dokonce ji i pijeme, podívá se na mě se stejnou směsicí úžasu a odporu, s jakou by asi pohlížel na najednou procitnuvší mumii Tutanchamona. Je mi to jedno. Skoro jedno. Když jsme dospěli s Norou na konec našich snah o dorozumění a ona mi vyčetla, že se u mě PO TOM nikdy ani umýt nemohla, řekl jsem, že je mi jí líto. Co jsem taky měl říct? Doma jsem ze vzteku rozbil okno. Ale ještě to odpoledne jsem ho odnesl ke sklenáři. Aby se mě máma na nic neptala. Abych jí nic nemusel vysvětlovat. Stejně bych jí nic nevysvětlil. Má Merkur ve znamení Skopce. Já v Raku.

Místo, které máme s Gézou rádi

Úzká ulička mezi naší zahradou a garážemi. Něčím páchne, ale ještě jsme nepřišli na to čím. Géza myslí, že je tam zakopaná mrtvola pana Picky. Asi má pravdu. Ze střech garáží, z našeho plotu i ze smrku v zahradě visí šlahouny břechťanu. Když byla Géza menší a trucovala, vždycky se v uličce schovala. Sedla si na bedýnku od francouzské hořčice, kterou tam kdosi odhodil, opřela záda o garáž, nohy o plot a mezi zuby cedila nadávky určené mně a mámě. Vracelo jí to vnitřní rovnováhu.

Je tam i dnes. Pumpuje si kolo. Pokecané šaty vyměnila za šortky a blůzu, mašli si posunula níž za ucho. Gézin vkus je střelený. Nikdy nenosí to, co jiné děti. Myslím, že oblečení ostatních lidí vůbec nevnímá, proto jsou její variace tak ojedinělé.

Zamírím do garáže pro kolo. Musím ho zvednout do výšky a vynést. Máma zaparkovala jako vždycky našikmo, člověk se kolem auta taktak protáhne. Když zavírám vrata, všimnu si zelené karty na palubní desce. Na kartě stojí dnešní datum a nepřehlédnutelné razítko KPOZ. Že by Komisariát pro ozdravení Země udělil mámě výjimku? Sotva. Bude v tom nějaká kulišárna. Na kulišárny je máma talent. Zvlášť když jde o to, aby nemusela někam po svých.

Vrátím se do uličky. Géza už je s pumpováním hotová. Znáš ten o Vincentovi, jak přišel pozdě do školy? ptá se.

Géza vypráví vtip o Vincentovi, jak přišel pozdě do školy

Otevřel dveře a vstoupil do třídy.

Zase pozdě, Vincente! zařvala učitelka. Takhle už to nejde dál!

Vincent sáhl do kapsy, vytáhl pistoli a beng beng – učitelku zastřelil.

Co to má znamenat? zeptal se ředitel, když přiběhl z ředitelny. Proč jsi zastřelil paní učitelku?

Ona už ví, odpověděl Vincent, schoval pistoli a sedl si na své místo.

Géza šlápne do pedálů a rozjede se na druhý konec uličky. Pustím se za ní.

To má být všechno? volám.

Co bys ještě chtěl? zavolá zpátky. Pravou rukou se pustila řídítka, za jízdy stírá dlaní dešťovou vodu ze sousedova plotu.

Ale jestli se ti tenhle konec nelíbí, můžu ti říct jinej: Vincente, naříká ředitel, okamžitě mi řekni, proč jsi zastřelil paní učitelku! Vincent se na mrtvolu podívá, zamyslí se, podrbe se za uchem, nakonec povídá: Před chvílí jsem to ještě věděl. Čestný slovo. Teď mi to nějak vypadlo.

Géza si otře mokrou dlaň o šortky. Otočí se. Obličej vážný jako vždy, když vypráví vtipy.

Nemáš u sebe pár desetníků? zeptá se. Zapomněla jsem si vzít svačinu.

O čem sním, zatímco si Géza kupuje svačinu

Už zase začíná teple pršet. Čekám s Gézíným kolem před krámem a sním o tom, že za stovky nebo tisíce let tahle ulice nebude existovat. Smete ji zemětřesení. Nebo tornádo. Trosky města se propadnou do bažin. Rozpustí se v teplém dešti. Zbytek spláchne moře. Voda se rozprostře nad obrovskou reklamou na Persil i nad obchodem pana Fuchse, ryby se budou prohánět mezi dráhami cyklistického stadionu, chalupy pokryjí střechu Géziny školy. Nějaký zvědavý losos se pak nejspíš zeptá své maminky: Mami, co tady bylo dřív? A maminka odpoví: Los Losos je prastaré město, zlatíčko. Před jeho založením se tu

rozkládalo jakési pohanské sídliště, ovšem nevelkého významu, protože se po něm nezachovalo nic než hrstka primitivních kultovních předmětů! A fukne tlamičkou do citlivě zrestaurované reklamy na Persil, vystavené v rybím muzeu.

Stojíme na školním dvoře

- GÉZA: Nejradši bych tam nešla.
- JÁ: Jen jdi, aspoň ti uběhne dopoledne.
- GÉZA: Máme dvě hodiny tělocviku. Zase se mi budou smát.
- JÁ: Proč by se smáli?
- GÉZA: Jsem tlustá.
- JÁ: Nejdeš.
- GÉZA: Neumím běhat ani cvičit na náradí.
- JÁ: Umíš senzačně plavat.
- GÉZA: Plavání letos nemáme.
- JÁ: Běž už, nebo dopadneš jako Vincent.
- GÉZA: Já bych naši učitelku nezastřelila. Mám ji ráda.
- JÁ: Tak v čem je problém?
- GÉZA: Ona nemá ráda mě.
- JÁ *(pokouším se žertovat)*: Ale pistoli do školy nenosíš, ne?
- GÉZA: Armine, co kdybysme jeli v létě za dědou? Napsal mi, že by nás chtěl vidět.
- JÁ: Jak to, že o tom nic nevím?
- GÉZA: Píše mi do školy.
- JÁ: Ty koresponduješ s dědou za máminými zády? Proč?
- GÉZA: Abych ji nenaštvala. Myslí, že si s dědou rozumím jenom proto, že ona si s ním nerozumí.
- JÁ: Je to její táta! Ty si se svým tátou taky nerozumíš.
- GÉZA: Protože na mě mluví finsky. Tak pojedem?

- JÁ: Chtěl jsem vzít džob v pražárně. Trochu si přes léto vydělat.
- GÉZA: Říkal jsi, že už tě tam nevidíš! Že z toho smradu dostáváš porodní bolesti!
- JÁ: Ale dobře zaplacené porodní bolesti.
- GÉZA: Jestli potřebuješ peníze, tak děda...
- JÁ: Musím jet. Promluvíme si o tom zejtra. Utíkej! *(Otočím kolo a odjždím dřív, než stačí něco říct.)*

Můj dědeček

(Gézina slohová práce ze začátku školního roku na téma *Popis známé osoby či věci*)

Dědeček je hodně starý. Žije sám ve velkém mlýně v Krušných horách. Babička umřela. Byla Češka a věřila v boha. Dědeček ji každou neděli vozil na českou mši přes hranici. Bylo to hodně daleko a v boha nevěřil, ale stejně ji vozil. Nejvíc se mi na dědečkovi líbí, že ho máme s bratrem dohromady. Ostatní příbuzné máme každý zvlášť. Kromě maminky.

Život na Vezeře

Jedu do školy po Nové hrázi. Měl by být odliv, ale řeka už je několikátý den vystouplá z břehů. Voda dosahuje až k fotbalovému stadionu. Tenisové kurty i zahrada Jachetního klubu jsou zatopené.

Dva psi – černý dobrman a šedý chrt – se honí po regulaci pode mnou a tlapy se jim boří do naplaveného bahna. Musí to být příjemné. Je teplo. Vlažný, měkký déšť běží po hladině a mísí se s pěnou, která naráží do pilířů Okružní cesty.

Když jsem byl malý, často jsem se motal kolem rybářů na Okružní. Chtěl jsem, aby mě naučili chytat ryby. Ale můj prut, koupený na bleším trhu, měl rozbitý naviják. Rybáři mě posílali

domů. Říkali, ať mi táta naviják opraví. Ať mě táta naučí rybařit.

Táta neumí rybařit, odpovídal jsem jim, i když jsem to nevěděl docela jistě.

A co umí? ptali se.

Blbnout holky v Berlíně, odpovídal jsem. Tím jsem si byl jistý. Máma to opakovala tak často, že nemohlo jít o mýlku. Rybáři se málem rozsypali smíchem. Mysleli, že vtipkuju. Rybařit mě nenaučili.

V literárním týmu

Přicházím jako poslední. Všichni jsou tady. Osm tváří napjatých soustředěním, osm párů očí upřených na učitele. Už ho zapnuli. Na monitoru běží opakování minulé látky: *Literární směry druhé poloviny minulého století. Existencialismus. Francouzský nový román. Postmodernismus*. Harald se ke mně otáčí.

Osm minut zpoždění, šklebí se a mhouří albíní oči.

Osm minut, beng beng!

Sedám si na poslední volné místo a zastrčím do kontrolky disketu s domácí prací.

Opakování je u konce. Na monitoru se objeví zarostlý muž s propadlými tvářemi a cigaretou v koutku úst. Mluví rusky. Rychle. Nervně. Cigareta v jeho ústech poskakuje nahoru a dolů.

Alexandr Isajevič Solženicyn, říká učitel a hned se zase odmlčuje. Chce nám dát čas k osobním postřehům. Nikdo z nás devíti neumí rusky. O to snadněji si Solženicyna můžeme přivlastnit svými smysly. Vnímáme jeho soustředěnost. Neohebnost. Jistotu. Fanatické zaujetí pravdou. Jednou z pravd.

Ozve se zabzučení oznamující konec testovací doby. Teď se můžeme vyjádřit. Konfrontovat své osobní postřehy s ostatními.

- HARALD (*jako vždy první*): Zákon. Vyšší zákon.
- TORSTEN: Sebekontrola.
- NORA (*dívá se na Floriána*): Osobní city musí ustoupit stranou.
- FLORIÁN: Dříč.
- HARALD: Mučednictví. Upalte mě na hranici, aby se dokázala pravda.
- JÁ: Aby se dokázala moje pravda.
- MARIE: Vášně a tělesné pudy jsou něco druhořadého.
- MAX: Spravedlnost zvítězí – je dobré bojovat na její straně.
- SYLVIA: Vypovím všechno, co se mi stalo, protože jen tak můžu zabránit, aby se to nestalo někomu jinému.
- HARALD: Nemůžu nic ztratit.
- NORA: Nenávidím publicitu, ale chápu její důležitost.
- FLORIÁN (*s Nořinou rukou ve svých dlaních*): Vstávám ráno v pět a půl hodiny štípu dříví.
- LARS: Ruské cigarety jsou lepší než americké.
- JÁ: Nechtejte mě za slovo, bůh dobře ví, jak to myslím.
- SYLVIA: Odpočinu si po smrti.

Bzučák ukončí konfrontaci a na monitoru se objeví letecké záběry neobydlené lesnaté oblasti.

Sibiř, říká učitel. Miliony čtverečních kilometrů lesů, stepí, řek, jezer i věčně zmrzlé půdy. Místo, kam ruská carská vláda a později sovětská moc posílala všechny nepohodlné. Alexandr Solženicyn byl jedním z nich. Nejdříve učitel, později voják ve druhé světové válce, roku 1944 odsouzen...

Zalétnu pohledem k Noře. Sedí, oči pozorně upřené na učitele, a něco cucá. Nejspíš bylinkové želé. Nebo vitaminovou kapsli. Určitě ne nikotinku. Nora by nikotinku v životě nevzala

do pusy. Neshoduje se to s jejími zásadami. Zním je do jedné. Nazpaměť.

Nořiny zásady

1. Všechno, co dělá, dělá vědomě.
2. Zná cenu své osobnosti a snaží se ji stále zvyšovat.
3. Je upřímná k sobě i k druhým.
4. Nikdy se nepouští do žádné akce, o jejímž smyslu není přesvědčená.
5. Lásku považuje za možnou jenom mezi dvěma stejně silnými osobnostmi.

Co ještě vím o Noře

- Že je alergická na kočky. Vždycky když u mě byla, musel jsem vyhodit Čárlího na zahradu.
- Že vedle levé prsní bradavky má temně hnědé mateřské znamínko. Jednou prohlásila, že je to místo, kam mám vbodnout pletací drát, až ji přestanu chtít.
- Že bydlí s rodiči v malém rodinném domku na břehu Verderského jezera, v ulici, kde člověk ještě ví, kdo jsou jeho sousedé.
- Že chodí na prenatální terapii, protože má deformovaný vztah k otci, zatížený agresivně-sexuálními představami.
- Že neusne bez sluchátek s TNZ* na uších.
- Že když je vzrušená, mluví vulgárně, aby zakryla pohnutí.
- Že už mě nemiluje.
- Že nemiluje ani Floriána, ale momentálně je v silovém poli jeho přesvědčivé tělesnosti.

* Tiché noční zvuky – nejoblíbenější uspávací hit skupiny Balance.

Vzpomínám na jeden večer

Zatímco učitel mluví o Solženicynovi, vzpomínám na večer, kdy mě Nora poprvé pozvala k nim. Dvanáctého září. Seděli jsme v jídelně u večeře, její otec měl na sobě vínově červené sako, matka se mdle usmívala. Otevřeným oknem voněl čerstvě zalitý trávník. Jedli jsme zapékanou brokolici a mluvili o podzemním pěstování zeleniny. Měli velký sklep, který se táhl pod celou zahradou, a v tom sklepe byli víc než doma. Ukazovali mi plán klimatizačního zařízení a plán vyživovacího zařízení a soustavu infračervených zářičů a malou kompostovací elektrárnu, která celé sklepní zahradnictví zásobila proudem. Všechno do nejmenšího detailu promyšlené a vypočtené. Brokolice, kterou jsme jedli, byla sytě zelená, bez dusičnanů a bez chuti. Byl bych si ji rád aspoň posolil, ale na stole nebylo nic, co by připomínalo solničku, a já si nebyl jistý, jestli o ni můžu požádat, aniž bych vzbudil pohoršení.

Když mě šla Nora po večeři doprovodit, sedli jsme si na břehu jezera a ona mi vyprávěla, jak je její matka úžasná a otec že je taky skvělý, jenom trochu příliš muž. Jestli vím, jak to myslí. Řekl jsem, že myslím, že vím. Díval jsem se na sponu, kterou měla v pase. Nebylo vidět, jak se rozepíná. Stmívalo se. Kolem jezdilo čím dál méně cyklistů. Světlo už viselo jenom na tenké nitce nad západním reliéfem hráze.

Na co myslíš? zeptala se Nora.

Jak se rozepíná ta spona, odpověděl jsem.

Ukázala mi to.

Svlékl jsem si svetr. Položil ho pod ni.

Později, když jsme se k tomu večeru vraceli, líčila ho Nora velmi romanticky. V mojí vzpomínce uvízl s dokumentární věcností. Vlhká tráva, chlad táhnoucí od vody, ospalé hlasy kačen, Nořina samozřejmá, nestydlivá nahota.

Konec literatury

...ve svém protestu nejkřiklavější. Ale i Solženicynovy krátké prózy stojí rozhodně za pozornost.

Opět vnímám učitelův hlas. Blíží se ke konci dnešního výkladu:

Jeden den Ivana Děnisoviče patří k nejlepším. Proto jsem ho vybral jako téma vaší domácí práce. Vypracujte charakteristiku hlavní postavy, její konflikt s okolím a základní rysy doby, ve které žije. To je pro dnešek vše, děkuji vám za pozornost. Jestliže mě v příštích třiceti minutách nebudete potřebovat, nezapomeňte mě vypnout.

Harald zívne a protáhne se.

A jde se k Rackovi na omeletku, prohlásí.

Nikdo nereaguje. Všichni se mlčky hrnou ke dveřím. Ani ho neslyšeli. Už jsou duchem v dalších týmech. V biochemickém. V telepatickém. Ve sportovním. I Nora vstává. Odchází s Floriánem na jógu. Harald se otočí na mě. Přemůžu nechuť, kterou pociťuju při pohledu na jeho bezřasé albiní oči, a přikývnu.

Na omeletku a na kávičku, upřesním. Už několik minut cítím vzadu na temeni vzrůstající tlak. Vzdurovu mu tím, že hrbím záda, ale příliš to nepomáhá. Vytáhnu disketu s domácí prací z kontrolky a chci vypnout učitele, když vtom zaslechnu za zády slepičí kvokání. Ohlédnu se. Lars ještě neodešel. Klečí na zemi, vedle sebe tašku s rozsypanými věcmi. Čelo má pokryté potem, ve tváři křeč. Snaží se něco říct, ale ze stažených úst mu vycházejí jen kvokavé zvuky. Nechápatě se podívám na Haralda.

Co je s ním?

Harald místo odpovědi přiskočí k Larsovi a začne se přehrabovat v jeho rozsypaných věcech.

Kde je? Kde ho máš? ptá se.

Lars potřásá hlavou. Pot se mu řine kolem nosu a zachytává se drobnými kapkami ve strništi na jeho bradě.

Pojď! houkne na mě Harald. Chytni ho z druhé strany! Musíme ho dovlíct k andělům!

Obyčejná historie

Zatímco Larse táhneme do druhého patra na ošetřovnu, vypráví mi Harald stručně jeho příběh. Docela obyčejná historka. Matka narkomanka, otec se nikdy nekonal. V jedenácti si Lars začal píchat. O rok později matka umřela a Larse poslali na léčení. Po nějaké době si ho k sobě vzal strýc. Harald ho zná. Fajn chlap. Vede soukromou školu pro zazobané dětičky. Lars do ní taky pár měsíců chodil. Ale zazobané dětičky šňupaly. Velkoryse Larsovi nabízely. Neuspokojovalo ho to, ale rozpomněl se na heroin. Strýc ho znovu poslal na léčení. Lars utekl. Pár let žil v Hamburku na ulici. Strýček ho našel. Přivezl ho zpátky do Brém, založil mu konto, sehnal mu byt, zapsal ho na naši školu. Teď je Lars na pomalé odvykací kůře. Nechal heroinu a přešel na autofensin. Dostává ho bezplatně od andělů. Snižují mu dávky. Někdy je úplně O. K., někdy je K. O. Jako zrovna teď.

Na ošetřovně

Ošetřovna je na rozdíl od tříd malá a tmavá. Ticho, těžké závěsy na oknech, pohodlná křesla, bublající kávovar. Jediné místo ve škole, kde se kouří. Cigarety leží ve velké skleněné míse na stole. Stačí usednout a zapálit si. Dva andělé nám spěchají naproti. Ukládají Larse na lehátko, odvázejí ho do sousední místnosti.

Copak jsi dělal, broučku? vyptávají se ho.
Proč ses ráno nestavil pro svoji dávku?
Víš přece, že ti taková nepravidelnost nedělá dobře!
Dostaneš, co potřebuješ, a trochu si u nás odpočineš, zlato.
Andělé mají tiché, mazlivé hlasy, konejšivé ruce. Jsou vysoce kvalifikovaní. Soucitní. Obětaví.

Vysoký vousatý anděl, nejstarší ze všech, kteří na ošetrovně pracují, nám nabízí, abychom se posadili. Ptá se, jestli chceme kávu. Chceme kávu. Usedáme do měkkých křesel. Harald načíná rozhovor.

Rozhovor se starým andělem

HARALD: Dobrá káva. Co v ní je?

ANDĚL: Kofein, chlapče.

HARALD: Kde ji kupujete?

ANDĚL: Jezdím pro ni do přístavu. Dole v kuchyni si ji sami pražíme a meleme.

JÁ: Můžu dostat ještě jeden hrnek?

ANDĚL: To víš, že dostaneš ještě jeden hrnek. *(Nalévá mi, zkoumavě se mi dívá do očí.)* Možná by ti víc pomohla masáž. Bolí tě jenom za krkem, nebo i hlava?

JÁ: I vlasy.

ANDĚL: Sundej si tričko.

HARALD: Mně na bolesti hlavy nejvíc pomáhá sex.

ANDĚL: Sex pomáhá na všechno, hochu, absolutně na všechno. *(Kape si do dlaní olej.)*

JÁ: Jde o to s kým.

ANDĚL: Chyba, milánku, to vůbec nehraje roli.

JÁ: Já myslím, že hraje.